

Arrest

nr. 348 311 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse origine en afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, dient op 8 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 25 september 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 oktober 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 2004 in de Westbank, waar u ook het grootste deel van uw leven woonde. U bent Palestijn, Arabier en soennitisch moslim. U rondde uw middelbaar onderwijs af in Palestina en volgde ook een jaar universiteitsstudies in Turkije in 2022-2023.

U verliet Palestina op 9 juli 2023 en u kwam op 1 september 2023 aan in Griekenland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zat eerst 45 dagen in het opvangcentrum in Kos, dan een aantal maanden in Athene en de laatste periode bracht u door op een eiland.

U verliet Griekenland omdat u er geen legale job vond en ook geen job die aangepast was aan uw rugproblemen. U had er ook moeilijkheden met het vinden van degelijke huisvesting en toegang tot medische zorg. U achtte het in het algemeen heel onveilig in Griekenland.

U kwam op 6 november 2024 aan in België, waar u op 8 november 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort (origineel); uw Palestijnse identiteitskaart (origineel); uw ADET (origineel); uw Grieks paspoort (origineel); uw rijbewijs (origineel); uw geboorteakte (origineel); medische documenten uit Palestina (kopie); medische documenten uit België (origineel); schooldocumenten (origineel); integratiedocumenten (origineel); foto's van uw gebroken rug (kopie) en foto's van de situatie in Palestina (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U werd gevraagd of u bepaalde medische problemen had bij het begin van het persoonlijk onderhoud en dan zei u dat uw rug in het verleden door een auto-ongeval in Palestina werd gebroken en dat u daardoor nog altijd pijn heeft. Daarnaast kampt u ook met maagproblemen en psychologische problemen. Desalniettemin verklaarde u zich ook goed, doch gewoon een beetje moe te voelen bij de start van het interview. U had ook geen medicatie ingenomen en u had maar een beetje pijn aan uw rug. U werd erop gewezen dat u te allen tijde om een pauze mocht vragen indien uw rugpijn erger werd of indien het te lastig werd om op uw stoel te blijven zitten, doch u heeft niet om een pauze gevraagd (NPO, p. 2-3). Uit het goede verloop van het interview blijkt ook dat uw medische en psychologische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac-hit: Griekenland), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

HET GEMEENSCHAPPELIJK EUROPEES ASIESTELSEL (GEAS)

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C297/17, C318/17, C319/17 en C438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op

https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn NGO's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Griekse documenten

U beschikt nog steeds over uw Griekse ADET en uw Grieks reispaspoort. U legde de originele versies immers neer en daaruit blijkt dat beide documenten nog geldig zijn (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 1 & 2).

MOTIEVEN

U verliet Griekenland omdat u er moeilijkheden had met het vinden van een gepaste job, met het vinden van een degelijke woning en met toegang tot gezondheidszorg. U had er ook geen mogelijkheden om de taal te leren (NPO, p. 7 & 9).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

1. Feiten die zich hebben voorgedaan voordat u een vluchtelingenstatus had

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u kreeg in het opvangcentrum niet de medische zorg die u wenste (NPO, p. 9) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

2. Financiële middelen

U zei dat u het enerzijds moeilijk vond om een legale job te vinden waarbij u niet werd uitgebuit en dat het anderzijds ook heel moeilijk was om een job te vinden in Griekenland die aangepast was aan uw fysieke gezondheidsproblemen (NPO, p. 7). In dit verband kan al meteen worden opgemerkt dat u erin slaagde om drie verschillende jobs te vinden in Griekenland en u zodoende vier maanden lang werk had. Uw eerste twee jobs waren in een kledingwinkel en in een fabriek respectievelijk. Deze jobs verliet u zelf omdat uw rugpijn u ervan verhinderde om deze jobs verder te zetten en omdat u niet genoeg verdiende voor de uren die u draaide. Uw derde job was echter in een hotel, waar u de was moest doen en hiermee stopte u omdat u genoeg geld had verzameld om naar België te komen. U vermeldde uw rugpijn niet als oorzaak voor het stopzetten van deze job (NPO, p. 5 & 7).

De jobs die u had, vond u ofwel via kennissen, ofwel doordat u zelf werkgevers contacteerde en één van hen huurde u in (NPO, p. 6 & 8). U hoorde ook van andere manieren om naar een job te zoeken, maar u vond dit te ingewikkeld. U vernam ook dat andere mensen die wel alles in het werk zetten om een job te vinden nog altijd geen job vonden en dit ontmoedigde u om dezelfde stappen te ondernemen. U zei ook dat er in Griekenland wel fysiek minder zware jobs waren die u kon doen met uw rugproblemen, doch dat deze eerder naar de Griekse burgers gingen (NPO, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zelf onvoldoende moeite hebt gedaan om zo'n jobs te vinden.

Verder had u ook wel financiële middelen toen u in Griekenland was. Zo kon u uw reis naar België en andere zaken betalen met het geld dat u verdiende via uw jobs en voor het overige kon u uzelf onderhouden in Griekenland met financiële hulp van uw Palestijnse kennissen in Griekenland en uw vader (NPO, p. 5 & 7).

U heeft ook nooit hulp proberen invoeren vanwege de Griekse overheid. U ging wel naar hulporganisaties en alhoewel u zei dat ze u niet echt hielpen, kon u via deze organisaties wel een aantal keren aanspraak maken op gratis voedsel. U contacteerde deze organisaties om extra hulp te krijgen en ze antwoordden dat ze zo snel mogelijk contact gingen opnemen met u. Dit bleef echter uit. Er dient evenwel ook te worden opgemerkt dat u ook zelf niet meer probeerde om nog contact op te nemen met hen en dat u ook niet wist naar welke andere organisaties u nog moest sturen (NPO, p. 8).

Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonde.

Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U

moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Zoals u ook gedaan heeft, waardoor u aldus over een geldige AFM beschikt (NPO, p. 9).

3. Woonomstandigheden

Nadat u uw positieve beslissing ontving en het opvangcentrum van Kos moest verlaten, verbleef u één dag op straat naast de kerk in Athene vooraleer u een gedeelde woning vond. Hier verbleef u anderhalve maand of twee maanden, doch u moest deze woning delen met heel veel andere mensen. U verhuisde dan naar een andere gedeelde woning die u moest delen met vier andere mensen en daar verbleef u vier of vijf maanden. Daarna kon u ook nog twee maanden gratis verblijven bij een vriend van u, maar u voelde zich daar als ongewenste gast. De laatste periode in Griekenland verbleef u op het eiland waar u werkte en daar verbleef u in een klein huis/container voorzien door uw werkgever. Ook daar vond u de levensomstandigheden niet naar wens (NPO, p. 6-8). U probeerde wel een andere woning te vinden, maar dit was niet mogelijk omdat veel verhuurders vanuit racistische overwegingen niet wouden verhuren aan u (NPO, p. 8).

In het algemeen kan worden opgemerkt dat hoewel niet ontkend wordt dat uw situatie in Griekenland mogelijk moeilijker was dan deze in België, evenwel niet kan geconcludeerd worden dat u op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, waardoor u in een toestand die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM verkeerde.

4. Toegang tot medische zorg

U zei dat het onmogelijk was voor u om in Griekenland een degelijke medische behandeling te krijgen voor uw gezondheidsproblemen (NPO, p. 7). Meer specifiek zei u dat u in Athene naar het ziekenhuis van het Rode Kruis probeerde te gaan, maar dat u er maar niet in slaagde om een afspraak bij een dokter te krijgen. Meer specifiek kreeg u een afspraak na drie maanden, doch uiteindelijk werd deze afspraak geannuleerd omdat er teveel vraag was naar medische zorg en er dus geen dokters beschikbaar waren voor u (NPO, p. 9). Alhoewel dit natuurlijk een jammerlijke situatie is, dient te worden opgemerkt dat u een tweede afspraak kreeg na vier of vijf maanden, doch u besloot zelf om niet naar deze afspraak te gaan omdat u bang was dat u uw job zou verliezen indien u om vrijaf zou vragen. Verder hebt u ook geen enkele inspanningen geleverd om naar een ander ziekenhuis te gaan in Athene of op het eiland waar u verbleef in de laatste periode in Griekenland en dit omdat u ervan uitging dat ze u zouden wegsturen omdat u de taal niet kende (NPO, p. 9-10).

Voor uw psychologische problemen heeft u evenmin hulp proberen te zoeken in Griekenland (NPO, p. 10).

Daarnaast kan worden opgemerkt dat u weldegelijk toegang had tot medische zorg. Zo kon u pijnstillers gaan halen bij de apotheek (NPO, p. 5) en kon u ook terecht bij een Syrische tandarts voor uw tandproblemen en deze arts gaf u zelfs korting (NPO, p. 7).

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u (NPO, p. 9).

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

5. Zelfredzaamheid

U gaf melding van diverse gezondheidsproblemen, doch uit uw verklaringen blijkt dat vooral uw rugproblemen u parten spelen (zie supra).

U diende twee medische attesten uit Palestina in om uw rugproblemen te staven, alsook enkele Belgische medische documenten. Uit deze documenten blijkt evenwel enkel welke medicatie u inneemt en welke onderzoeken er zijn gedaan. Deze documenten zijn derhalve onvoldoende gedetailleerd om te concluderen dat er een ernstig invaliderende of gehandicapte invloed is op uw levensomstandigheden. U zei ook dat uw rugproblemen wel een impact hebben op uw arbeidsgeschiktheid, doch dat er ook wel jobs zijn die u wel kan doen met uw rug. Uw rugpijn is chronisch, maar bij sommige jobs doet uw rug minder pijn dan anders (NPO, p. 4). De documenten laten ook niet toe om te concluderen dat uw pathologie dermate ernstig is dat het zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn. U zei ook zelf dat de dokter in België had gezegd dat u geen nood heeft aan een operatie en dat u zich kan behelpen met medicatie (NPO, p. 4-5).

Op vlak van uw psychologische problemen – vermoeidheid en zorgen – zei u dat u wel een psycholoog wil bezoeken in België, maar dat u er nog niet in bent geslaagd een afspraak te krijgen bij de psycholoog (NPO, p. 3). Bijgevolg heeft het CGVS geen zicht op de behandeling en zorg waar u in dit verband nood aan hebt en kan er worden geconcludeerd dat uw mentale problemen niet van die aard zijn dat ze een impact hebben op uw zelfredzaamheid.

Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit de concrete vaststellingen dat u een jaar aan de universiteit in Turkije studeerde en hiervoor meermaals van Palestina naar Turkije moest reizen, u in België al enkele jobs heeft gevonden (NPO, p. 4), u ook in Griekenland drie jobs vond, u in Griekenland kon rekenen op uw netwerk en uw familie in Canada om u financiële bijstand te verlenen (NPO, p. 5 & 7), u in Griekenland samen met uw broer was die u ook veel hulp verleende (NPO, p. 5), u erin bent geslaagd om Engels te leren in Palestina en Turkije, u relatief makkelijk van Palestina naar Griekenland kon reizen met een smokkelaar, u meerdere verblijfplaatsen vond in Griekenland (NPO, p. 6), u uw Griekse verblijfsdocumenten in orde kon brengen met de hulp van een advocaat, u ook relatief makkelijk naar België kon reizen (NPO, p. 7), u contact kon opnemen met diverse hulporganisaties in Griekenland (NPO, p. 8) en u ook een AFM en AMKA regelde in Griekenland (NPO, p. 9).

Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. Dat u in Griekenland problemen had bij het vinden van een woning, werk of bijstand heeft niets met zelfredzaamheid te maken.

6. Onveiligheid

U zei dat u zich in Griekenland niet veilig voelde en dat u er ook veel racisme ervaarde (NPO, p. 7-8).

Op vlak van het racisme, zei u dat het voor u als Arabier moeilijk was om een woning te kunnen huren, dat sommige werkgevers u als Palestijn niet wouden inhuren en dat u ook aanvoelde dat het moeilijk was voor u om geholpen te worden in de ziekenhuizen omwille van racisme (NPO, p. 8 & 10). Hierboven werd reeds geoordeeld dat het eventueel racisme dat u heeft ervaren in Griekenland niet van dien aard was dat u niet in staat zou zijn geweest om te voorzien in uw meest elementaire behoeften (zie supra).

U zei ook dat u twee keer werd gecontroleerd door de Griekse autoriteiten, terwijl u niks verkeerd had gedaan. U gaf echter ook aan dat er buiten deze controle niks anders gebeurde en dat de autoriteiten gewoonweg op zoek waren naar andere mensen (NPO, p. 10). Bijgevolg zijn deze incidenten geenszins ernstig genoeg om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden gezien.

Op vlak van uw gevoel van onveiligheid, zei u dat er vaak protesten waren in Griekenland en dat daarbij geweld werd gebruikt, alsook dat u soms schoten hoorde en dat de wegen in Athene soms geblokkeerd

waren (NPO, p. 10). U maakt echter géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Documenten voorgelegd in kader van verzoek om internationale bescherming

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten staven uw identiteit en nationaliteit en deze elementen staan niet ter discussie. Hetzelfde geldt op vlak van uw schooldocumenten. Omtrent uw medische documenten werd supra gemotiveerd. Uw ADET en Grieks paspoort staven uw statuut in Griekenland en ook dit wordt aangenomen. De foto's van uw gebroken rug, de foto's van de situatie in Palestina en uw integratiedocumenten vertonen geen link met uw asielrelaas ten opzichte van Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker benadrukt op theoretische wijze de niet-naleving van de redelijke termijn, de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting, de bescherming en het verblijf in Griekenland en de afwezigheid van bescherming. Hierbij stipt hij de schendingen van het EVRM en het Handvest aan. Tot slot zet verzoeker een betoog uiteen inzake een bescherming ten gevolge van de situatie in de Westelijke Jordaanoever.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landen-informatie, persartikels, rechtsleer, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en 's Raads rechtspraak.

Ter staving van het verzoekschrift wordt in de inventaris gewezen op volgend stuk dat eveneens wordt toegevoegd "*Stuk 3: Administratief dossier overgemaakt aan de verz*".

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 2 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- CEDOCA, "*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*", 17 september 2025;
- AIDA/ECRE, "*Country Report : Greece. Update 2024*", september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, Pressemitteilung nr. 30/2025, 16 april 2025; Bundesverwaltungsgericht, Jugement BVerwG 1 C 18.24, 16 april 2025;

- Verwaltungsgerichtshof Kassel, Pressemitteilung, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24;
- Bundesverfassungsgericht, arrest D-2590/2025, 11 september 2025.

Zij voegt bij de aanvullende nota ook nog dit stuk toe: “*Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, 16 januari 2026, juridische dienst CGVS*” (hierna: AMKA-nota van 16 januari 2026) alsook verschillende bijlagen, waaronder een Engelse vertaling van de AMKA-verordening van 23 december 2023, een Franse vertaling van artikel 33 van de wet 4368/2016 en een Franse vertaling van de omzendbrief van 3 november 2025 en een e-mail uitwisseling tussen het CGVS en de Griekse Asylum Service.

3.2. Op 4 februari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij rapporten en artikels aanhaalt omtrent de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en haalt de brief aan van 19 november 2025 waarbij verschillende NGO's kritiek uiten op de COI Focus van 25 juli 2025. Tevens formuleert hij hierin een antwoord op de AMKA nota bijgebracht door het CGVS omtrent het “*circulaire probleem*” dat door RSA gesteld wordt.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede “*aanvullende nota/pleitnota*” neer waarin hij opnieuw rapporten en artikels aanhaalt omtrent de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland.

Via consulteerbare weblinks verwijst hij onder meer naar het “*Country Report: Greece. Update 2024*” van AIDA/ECRE van september 2025 en de rapporten van RSA/PRO ASYL, met name “*Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van maart 2025, de publicatie “*No support for refugees returned to Greece*” van 20 maart 2025 en de publicatie “*Recognised refugee statistics in Greece: first half of 2025*”.

Verzoeker formuleert tevens hierin een antwoord op de AMKA-nota van 16 januari 2026 bijgebracht door het CGVS omtrent het “*circulaire probleem*” dat door RSA wordt gesteld.

Als bijlage bij de tweede aanvullende nota voegt verzoeker de volgende stukken toe:

- brief van de Griekse NGO's van 19 november 2025 aan het CGVS met betrekking tot de nota “*Aide aux Migrants*” van 25 juli 2025;
- brief gestuurd naar meester Lahaye door Minos Mouzourakis, Advocaat en Legal and Advocacy Officer binnen de Refugee Support Aegean (RSA), 16 januari 2026;
- Europese Commissie, brief aan de staatssecretaris, Ares(2023)8268343, 4 december 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c); RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

Dit laatste geldt evenzeer bij een eventuele schending van de redelijke termijn, en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoeker in casu niet aantoont dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, noch dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (cf. HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70)

Bovendien toont verzoeker nergens in concreto aan te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opwerpt dat de termijn van bijna een jaar om te beslissen tot de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek onredelijk traag en nalatig is, gelet op de implicaties op de geldigheidstermijn van zijn Griekse verblijfsvergunning (ADET) van drie jaar, gaat hij er volledig aan voorbij dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op de commissaris-generaal, terwijl verzoeker zelf heeft verzaakt aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. De Raad wijst er in dit verband overigens op dat zijn Griekse verblijfsvergunning nog een ruime tijd geldig is, met name tot 11 oktober 2026.

4.4. In de tweede aanvullende nota, neergelegd ter zitting, klaagt verzoeker aan dat de e-mailuitwisseling tussen het CGVS en de Griekse ambtenaar die werd gecontacteerd om de AMKA-nota van 16 januari 2026 op te stellen, hier niet aan werd toegevoegd, wat in strijd is met artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS).

Dit artikel luidt:

“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”

De vragen die op 19 december 2025 door de commissaris-generaal aan de heer M.K. werden gesteld alsook de antwoorden die op 22 december 2025 werden verkregen, werden opgenomen in de AMKA-nota van 16 januari 2026 (p. 3-4). Ook de e-mailuitwisseling zelf werd als bijlage toegevoegd aan de nota.

De bewering in de tweede aanvullende nota dat punt 2 uit de e-mail van de heer M.K. zou zijn ‘geknipt’, mist elke feitelijke grondslag. Uit de lezing van de nota alsook van de e-mailuitwisseling blijkt integendeel dat de antwoorden van de heer M.K. op coherente en logische wijze aansluiten bij de door het CGVS gestelde vragen. Er zijn geen aanwijzingen dat delen van zijn antwoord zouden zijn weggelaten of uit hun context gehaald. Uit het geheel van e-mailuitwisseling blijkt verder duidelijk dat er in deze enkel sprake is van een verspringing in de nummering van de antwoorden van de heer M.K. In de nota en e-mailuitwisseling wordt

ook de functie van de heer M.K. als hoofd van de Griekse asieladministratie aangeduid en wordt ook een e-mailadres vermeld. Aldus bevat de AMKA-nota van 16 januari 2026 alle elementen over de informatie die via e-mail werd verkregen en die volgens voormeld artikel 26 van het KB CGVS zijn vereist. Hierbij wordt nog aangestipt dat de via e-mail verkregen informatie opgenomen in de AMKA-nota van 16 januari 2026 niet werd verkregen om de feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, maar enkel de geldende Griekse wetgeving betreft. De AMKA-nota van 16 januari 2026 verschaft bijgevolg voldoende informatie over de bron waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. De antwoorden van 22 december 2025 bevatten verwijzingen naar Griekse wetgeving en naar Griekse overheidswebsites. Tevens worden Engelse en Franse vertalingen bijgebracht van delen van de relevante Griekse wetgeving waarnaar wordt verwezen. Een schending van artikel 26 van het KB CGVS kan niet worden vastgesteld.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 12 oktober 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg, met name zijn Griekse verblijfsvergunning, de zgn. ADET, die geldig is tot 11 oktober 2026, alsook een Grieks reisdocument dat geldig is van 14 januari 2024 tot 13 januari 2029 (administratief dossier, map met documenten).

Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het CGVS, maar eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze internationale beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Door louter te betogen dat geen informatie voorligt waaruit blijkt dat zijn status nog actueel is, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus aldaar zou beschikken. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn internationale beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende internationale beschermingsstatus volstaat niet. Overigens kan nergens in de landeninformatie in het rechtsplegings-dossier worden gelezen dat een loutere afwezigheid uit Griekenland, kan leiden tot de opheffing, beëindiging of intrekking van de verleende internationale beschermingsstatus, of de beëindiging van het daarmee gepaarde verblijfsrecht (AIDA/ECRE, *“Country Report : Greece. Update 2024”*, september 2025, p. 244-248). Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er verder op dat hij niet naar daar zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist echter dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.3. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

5.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten die aan de Raad door beide partijen werden voorgelegd.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van *“objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten”* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht en beoordeeld, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Rekening houdend met deze landeninformatie, in het bijzonder:

- AIDA/ECRE, *“Country Report : Greece. Update 2024”*, september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2025;
- Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025;
- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025,

overweegt de Raad als volgt.

De verstrekte informatie bevestigt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop is gericht van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat is gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belasting-gegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders immers bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te doen gelden, zoals deze voortvloeien uit artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU en die hen toegang verschaffen tot basisvoorzieningen, zoals toegang tot werk, huisvesting, gezondheidszorg, en sociale voorzieningen.

In het bijzonder blijkt dat het bezit van een geldige Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), alsook voor het verkrijgen van een fiscaal registratie-nummer (AFM). Verder blijkt dat het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt, het ontvangen van sociale uitkeringen of het verkrijgen van een AMKA, alsook dat het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale voorzieningen, (gratis) gezondheids-zorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, 20-22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239; 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257, *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-22). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels statushouders ervan kunnen weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat.

Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt in dit verband dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de voormelde administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij kunnen worden geconfronteerd.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de behandelingsduur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratie-programma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

5.5. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori automatisch zou worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het geheel van de landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat een (terugkerende) statushouder in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking hebben op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van zijn situatie aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in dat land.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De door verzoeker neergelegde brief van de Griekse NGO's is niet dienstig. De verwerende partij heeft zich in de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers situatie in Griekenland immers niet gebaseerd op het bekritiseerde CEDOCA-rapport "*Aide aux migrants*" van 25 juli 2025, noch wordt dit door de verwerende partij bij aanvullende nota voorgelegd. Nergens wordt aldus verwezen naar dit rapport. Evenmin steunt de Raad zich in zijn beoordeling op dit rapport. De Raad is tot een gedegen analyse van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen komen zonder hiervoor een beroep te doen op het door verzoeker bekritiseerde CEDOCA-rapport.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland en dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

5.6. Het komt aldus aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient verder te worden ingegaan op zijn concrete persoonlijke situatie.

Verzoeker betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zijn reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermings-verzoek.

5.7. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een eenentwintigjarig man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen noch uit de door hem bijgebrachte documenten kan blijken dat hij kampt met enig medisch of psychisch probleem dat belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfredzaamheid en autonomie.

De commissaris-generaal motiveert in dit verband terdege: "*U gaf melding van diverse gezondheids-problemen, doch uit uw verklaringen blijkt dat vooral uw rugproblemen u parten spelen (zie supra). U diende twee medische attesten uit Palestina in om uw rugproblemen te staven, alsook enkele Belgische medische documenten. Uit deze documenten blijkt evenwel enkel welke medicatie u inneemt en welke onderzoeken er zijn gedaan. Deze documenten zijn derhalve onvoldoende gedetailleerd om te concluderen dat er een ernstig invaliderende of gehandicapte invloed is op uw levensomstandigheden. U zei ook dat uw rugproblemen wel een impact hebben op uw arbeidsgeschiktheid, doch dat er ook wel jobs zijn die u wel kan doen met uw rug. Uw rugpijn is chronisch, maar bij sommige jobs doet uw rug minder pijn dan anders (NPO, p. 4). De documenten laten ook niet toe om te concluderen dat uw pathologie dermate ernstig is dat het zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn. U zei ook zelf dat de dokter in België had gezegd dat u geen nood heeft aan een operatie en dat u zich kan behelpen met medicatie (NPO, p. 4-5).*"

Door louter zijn verklaringen over zijn rugpijn te herhalen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, brengt verzoeker geen concrete en ernstige elementen aan die een ander licht

kunnen werpen op de hierboven gemaakte beoordeling. De Raad stelt vast dat er geen attest van (gedeeltelijke) arbeidsongeschiktheid of invaliditeit voorligt of andere actuele medische stukken die de impact van zijn rugproblemen op zijn zelfredzaamheid detailleren.

Verder wordt gemotiveerd: *“Op vlak van uw psychologische problemen – vermoeidheid en zorgen – zei u dat u wel een psycholoog wil bezoeken in België, maar dat u er nog niet in bent geslaagd een afspraak te krijgen bij de psycholoog (NPO, p. 3). Bijgevolg heeft het CGVS geen zicht op de behandeling en zorg waar u in dit verband nood aan hebt en kan er worden geconcludeerd dat uw mentale problemen niet van die aard zijn dat ze een impact hebben op uw zelfredzaamheid.”* In dit verband stelt verzoeker dat hij aangaf in België psychologisch te worden opgevolgd en hij hiervan een bewijs neerlegde. In het administratief dossier bevindt zich enkel een medisch verslag van 24 september 2025 waarin wordt gesteld dat verzoeker psychologisch wordt opgevolgd, maar dat een rapport nog niet beschikbaar is (AD CGVS, map 5, documenten). Zulk rapport wordt ook in de beroepsprocedure niet bijgebracht. Bijgevolg heeft de Raad nog steeds geen zicht op de aard en omvang van verzoekers psychologische problemen, noch op de behandeling en zorg waaraan hij nood zou hebben. Er kan bijgevolg niet blijken dat verzoekers mentale problemen van die aard zijn dat ze een impact hebben op zijn zelfredzaamheid. Verzoeker brengt ook hier geen elementen bij die de gemaakte beoordeling kunnen weerleggen.

Er liggen geen concrete elementen voor wat betreft een kwetsbaarheid met een grote invloed op verzoekers zelfstandigheid en autonomie alsook zijn vermogen om arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoekers gezondheidstoestand hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Er kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud kan voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn mentale of fysieke gezondheidstoestand in Griekenland zeer moeilijk of niet zal kunnen werken. Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Griekenland omwille van zijn gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden. Op basis van wat voorafgaat kan in deze stand van zaken bijgevolg niet blijken dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar Griekenland in de weg staat.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker beschikt over een geldige ADET, een geldig reisdocument, een AFM en een AMKA (NPO, p. 9; Bijkomende vragen M-status Griekenland), waardoor hij aldus essentiële documenten in handen heeft waarmee hij zijn rechten en voordelen als statushouder kan uitoefenen en zich toegang kan verschaffen tot basisvoorzieningen bij terugkeer naar Griekenland. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.”* In casu is verzoeker in het bezit van een ADET en een AMKA waardoor kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland niet zal worden geconfronteerd met deze problematiek.

De verwijzing in zijn verzoekschrift naar landeninformatie omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd bij de verlenging/vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds beschikt over een Griekse verblijfsvergunning die nog tot 12 november 2026 geldig is en hiervan in het bezit is.

Waar zijn Griekse verblijfsvergunning op 11 oktober 2026 verloopt, wijst de Raad er nog op dat de procedure voor een verlenging van de ADET al vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (AIDA-rapport, juni 2024, p. 244; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

Verzoeker kan bijgevolg in tussentijd al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België of zijn vroegere advocaat in Griekenland, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij reeds stappen gezet heeft om de procedure tot verlenging van zijn ADET op te starten.

Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland al een asielpprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, alsook een ADET, een Grieks reisdocument en een AFM (zie infra)

heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

5.9. Een fiscaal registratienummer, een AFM, geeft onder meer toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Wat het AFM betreft, blijkt uit de landeninformatie dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek indienden en zij die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend.

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM-nummer wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Een statushouder die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek indiende, zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET.

Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Na het verkrijgen van internationale bescherming en een verblijfsvergunning moet een statushouder vervolgens een afspraak maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om de gegevens van zijn AFM bij te werken. Personen die automatisch een AFM-nummer hebben gekregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanvragen zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, die geen AFM-nummer hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM-nummer aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM-nummer worden aangevraagd door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM-nummer verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte indienen of een belastingverklaring ontvangen.

Een AFM-nummer wordt automatisch gedeactiveerd eens de ADET vervalt en kan niet worden gebruikt tot de ADET wordt verlengd (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

De Raad herinnert eraan dat verzoeker zijn beschermingsverzoek in Griekenland na 31 december 2020 heeft ingediend, met name in september 2023. Hij heeft derhalve wel degelijk automatisch een AFM gekregen dat toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning en dat mee is overgegaan naar zijn ADET. Hij hoefde, in tegenstelling tot zij die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen, geen adresbewijs te voorzien om een AFM te verkrijgen. Verzoeker verklaart overigens zelf dat hem een fiscaal registratienummer (AFM) werd verstrekt (NPO, p. 9).

Verder wijst de Raad erop dat verzoekers ADET nog steeds geldig is, met name tot 11 oktober 2026. Zijn AFM-nummer, dat mee over is gegaan op zijn ADET, is bijgevolg ook nog geldig tot die datum. Het is voor verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland derhalve nog steeds mogelijk om voormelde stappen te zetten, met name om zijn persoonlijke gegevens te actualiseren (bijwerking AFM gegevens bij het bevoegde belastingkantoor) en om vervolgens de TAXISnet codes aan te maken. Verzoeker toont niet aan dat hij hiertoe niet in staat is.

Hieruit volgt dat toen verzoeker in Griekenland was, hij derhalve een fiscaal registratienummer heeft ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning, en er nog steeds toegang toe heeft, mits het vervullen van de nodige formaliteiten. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij deze formaliteiten niet zou kunnen vervullen en dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden. Verzoeker had, en zal bij terugkeer naar Griekenland, derhalve bepaalde stappen kunnen ondernemen om werk te vinden en in zijn levensonderhoud te voorzien (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

5.10. Verzoeker verklaarde dat hij over een AMKA-nummer beschikt (NPO, p. 9; bijkomende vragen M-status Griekenland). Dit wil zeggen dat verzoeker erin geslaagd is om zijn zgn PAAYPA, d.i. het voorlopige sociale zekerheidsnummer voor asielzoekers dat figureert op hun kaart als verzoeker om internationale bescherming, om te zetten in een AMKA, een definitief sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt niet

automatisch maar moet worden gevraagd en op voorlegging van een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt, zoals een ADET die gepaard gaat met een AFM, waarover verzoeker aldus beschikt. Een AMKA, dit is een sociale zekerheids-nummer, is vereist voor, onder meer, de toegang tot sociale voorzieningen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daarvoor moeten worden voorgelegd. Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendoms-bewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie, ... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (in het "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" van september 2024 worden ook de termen "*intentieverklaring van een werkgever*" en "*werkgeversverklaring*" gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22 alsook de referentie via consulteerbare weblink naar Refugee.info Greece, "*Health insurance*" beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479> waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota's; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

Een AMKA wordt gedeactiveerd wanneer de ADET vervalt. Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 5 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

In zoverre zijn AMKA nog zou moeten worden geactiveerd of gereactiveerd door middel van een bewijs van daadwerkelijk verblijf (adres) alsook bewijs van werk of studie, maakt verzoeker met zijn algemeen betoog en zijn verwijzing naar algemene landeninformatie niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland in zijn individuele omstandigheden geen legaal werk zal kunnen vinden, niet aan een adres of huisvesting zal kunnen geraken en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen die nodig zijn voor het activeren van zijn AMKA. Verzoeker blijft in gebreke in concreto aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om dergelijk bewijs van adres en werk/studie te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem uitermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Er liggen geen medische stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is, noch ligt een invaliditeitsattest voor. Verzoeker toont bijgevolg niet concreet aan dat hij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om zijn AMKA te activeren.

5.11. Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, volgt uit artikel 33 van de wet 4368/2016 dat statushouders met een AMKA-nummer gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet geheel zal zijn verstoken van (gratis) toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "*If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*" (UNHCR Greece, "*Living In Greece – Access to healthcare*", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51; Refugee.info Greece - *Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)* van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 15 september 2025, p. 266-268). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt en mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale

zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaal-zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorginstellingen of -centra (Refugee.info Greece, “Health insurance” beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota's; Refugee.info Greece - *Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)* van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>; UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 49-51, 67; Europese Commissie, “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, 4 april 2025, p. 4, 7-8).

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse, omtrent de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen. Hij toont middels zijn algemeen betoog in het verzoekschrift niet aan dat er geen medische zorgen in Griekenland voor hem voorhanden zou zijn.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat, in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat hij nood heeft aan medische en/of psychologische hulp, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest wegens moeilijkheden om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Bijgevolg blijkt in deze stand van zaken niet dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische zorgen. Gelet op wat voorafgaat, gaat de Raad niet nader in op het betoog van beide partijen omtrent de Griekse omzendbrief van 3 november 2025.

De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat in casu niet blijkt dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg, quod non in casu, zoals hoger is gebleken.

Verzoeker toont evenmin aan geen toegang te hebben (gehad) tot de medische gezondheidszorg in Griekenland.

Waar verzoeker verklaarde te zijn geconfronteerd problemen inzake de toegang tot de gezondheidszorg als verzoeker om internationale bescherming, wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u kreeg in het opvangcentrum niet de medische zorg die u wenste (NPO, p. 9) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.”

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg als persoon die internationale bescherming geniet, duidt de commissaris-generaal op goede gronden:

“U zei dat het onmogelijk was voor u om in Griekenland een degelijke medische behandeling te krijgen voor uw gezondheidsproblemen (NPO, p. 7). Meer specifiek zei u dat u in Athene naar het ziekenhuis van het Rode Kruis probeerde te gaan, maar dat u er maar niet in slaagde om een afspraak bij een dokter te krijgen. Meer specifiek kreeg u een afspraak na drie maanden, doch uiteindelijk werd deze afspraak geannuleerd omdat er teveel vraag was naar medische zorg en er dus geen dokters beschikbaar waren voor u (NPO, p.

9). Alhoewel dit natuurlijk een jammerlijke situatie is, dient te worden opgemerkt dat u een tweede afspraak kreeg na vier of vijf maanden, doch u besloot zelf om niet naar deze afspraak te gaan omdat u bang was dat u uw job zou verliezen indien u om vrijaf zou vragen. Verder hebt u ook geen enkele inspanningen geleverd om naar een ander ziekenhuis te gaan in Athene of op het eiland waar u verbleef in de laatste periode in Griekenland en dit omdat u ervan uitging dat ze u zouden wegsturen omdat u de taal niet kende (NPO, p. 9-10). Voor uw psychologische problemen heeft u evenmin hulp proberen te zoeken in Griekenland (NPO, p. 10). Daarnaast kan worden opgemerkt dat u weldegelijk toegang had tot medische zorg. Zo kon u pijnstillers gaan halen bij de apotheek (NPO, p. 5) en kon u ook terecht bij een Syrische tandarts voor uw tandproblemen en deze arts gaf u zelfs korting (NPO, p. 7)."

Met betrekking tot een eventuele taalbarrière wordt in de bestreden beslissing terdege aangestipt: "Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigen verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf)."

5.12. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota's wijst op het "circulaire probleem" dat door RSA wordt gesteld en volhardt in de voorwaarde van een actieve AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, wijst de Raad op wat volgt.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang tot werk voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer.

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig zou zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). In de relevante passages (p. 22 en 34) worden evenwel geen bronnen genoemd die deze circulaire logica bevestigen.

Geen enkele van de andere beschikbare bronnen bevestigt dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262). Het verslag "Feitenonderzoek" stelt dan weer dat statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit dienen te zijn van een AMKA-nummer voor de afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38).

In zijn antwoord per e-mail van 22 december 2025 op een vraag tot verduidelijking vanwege de commissaris-generaal, stelt het hoofd van de Griekse asielandministratie, de heer M.K., dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn, aangezien dat niet mogelijk zou zijn voor personen die voor het eerst werken (AMKA-nota van 16 januari 2026). Statushouders kunnen dus een arbeidscontract tekenen alsook het arbeidscontract uploaden in ERGANI zonder dat een activering van de AMKA is vereist. Daarnaast is voor een eerste tewerkstelling een registratie bij een zgn. e-EFKA vereist (AMKA-nota van 16 januari 2026). Waar verzoeker verwijst naar een brief van de Europese Commissie van 4 december 2023 en de daarin opgesomde obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's, is er geen enkele indicatie dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de e-EFKA's anno 2026 nog actueel zouden zijn.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen, kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

Waar verzoeker kritiek uit op het antwoord van mevrouw M. van 27 oktober 2025 zoals weergegeven in de AMKA-nota van 16 januari 2026 bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal, gaat hij eraan voorbij dat dit antwoord enkel in de nota werd opgenomen om de achtergrond te schetsen van de nieuwe informatie die werd verkregen van de Griekse autoriteiten op 22 december 2025. Immers, omdat het antwoord van

mevrouw M. niet overeen leek te komen met de inhoud van de ministeriële verordening van 23 december 2023 (hierna: de AMKA-verordening), werd verdere verduidelijking gevraagd aan de *Reception and Identification Service* van de Griekse asieldienst op 31 oktober 2025. Wegens het uitblijven van een antwoord, nam de verwerende partij vervolgens op 19 december 2025 via e-mail contact op met de *Governor of Asylum Service* (het hoofd van de Griekse asieladministratie), de heer M.K., die op 22 december 2025 via e-mail zijn antwoorden overmaakte. Deze stelt zeer duidelijk dat de wet 3655/2008 niet vereist dat de AMKA geactiveerd is en wijst erop dat ook niet mogelijk zou zijn voor mensen die voor het eerst worden tewerkgesteld. Hij zet uiteen dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn, aangezien dat niet mogelijk zou zijn voor personen die voor het eerst werken. Uit de nota van 16 januari 2026 blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich enkel baseert op de meest recente toelichting door de heer M.K. en de vertalingen van de relevante Griekse wetgeving, om te besluiten dat een *“actieve AMKA geenszins een voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een geldige ADET en een AMKA nummer volstaat.”* Verzoekers kritiek dat, in strijd met artikel 26 van het voormeld koninklijk besluit, de volledige e-mailuitwisseling met mevrouw M. niet werd meegedeeld, is bijgevolg niet dienstig.

Met betrekking tot verzoekers kritiek in zijn aanvullende nota in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen, wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 12, 38). Refugee.Info vermeldt dezelfde vereiste documenten. (zie Refugee.info Greece, *“Health insurance”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar verzoeker zelf verwijst in zijn aanvullende nota's). Beide bronnen verwijzen naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het verkrijgen van een AMA. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn als statushouder met een geldige ADET, een AFM en een AMKA, de overige vereiste documenten voor de aanvraag van een AMA te verkrijgen. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel is vereist bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract wordt geactiveerd. Eens een AMA-nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontract en worden geupload in ERGANI om de AMKA te activeren. Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is. De activering van de AMKA is een gevolg van de correcte en volledige aangifte van de tewerkstelling, en niet een voorafgaande voorwaarde voor het verkrijgen van een AMA-nummer of voor de aanwerving zelf.

Nergens uit deze recente bronnen kan worden afgeleid dat thans een actieve AMKA vereist zou zijn voor het verkrijgen van een AMA, noch wordt melding gemaakt van specifieke problemen van toegang tot EFKA voor statushouders.

Waar in de brief van RSA van 16 januari 2026, die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, wordt gesteld dat een actieve AMKA nodig is voor het verkrijgen van een AMA, blijkt deze stelling te berusten op verouderde informatie. Immers baseert RSA zich op een schrijven van de Europese Commissie van 4 december 2023, dat echter dateert van vóór de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 met inwerkingtreding sinds 1 april 2024. Onder het toen geldende regelgevend kader was tewerkstelling evenwel niet vereist om een AMKA te activeren, wat thans wel het geval is. Dit was een periode waarin tewerkstelling nog geen voorwaarde was voor de activering van de AMKA. Pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving wordt de AMKA gedesactiveerd afgegeven (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De door verzoeker gevolgde redenering mist bijgevolg actuele feitelijke en juridische grondslag. Er wordt herhaald dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken nogmaals worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

5.13. Wanneer een statushouder in het bezit is van een geldige ADET, een geldig Grieks reisdocument, een geldige AFM en een geldige AMKA, beschikt deze statushouder in theorie volgens de Griekse regelgeving over alle essentiële documenten die hem toelaten zijn rechten als statushouder in Griekenland uit te oefenen en zich toegang te verschaffen tot basisvoorzieningen om zo in zijn levensonderhoud te voorzien. In dit kader mag daarom van een statushouder worden verwacht dat hij de nodige inspanningen doet om zich te

integreren in de Griekse samenleving, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren, zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen.

De Raad acht het bijgevolg niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen.

Waar verzoeker gewag maakt van bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en gezondheidszorg tijdens zijn verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming, onderstreept de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat hij evenwel niet aantoont dat zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Immers toont verzoeker niet op overtuigende wijze aan dat hij, zoals redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, alle mogelijke middelen die het recht in Griekenland hem biedt, heeft uitgeput. Het komt evenwel aan de begunstigten van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben verkregen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld oefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker betoogt dat de jobs die hij in België heeft gehad, aantonen dat hij zijn bestaande kansen grijpt en deze kansen niet voorhanden zijn in Griekenland, dat hij door zijn rugpijn bepaalde werkzaamheden niet kon verderzetten en dat hij niet kon voorzien in zijn levensonderhoud met de vergoeding die hij in het zwart ontving en met het geld dat hij moest lenen. Hij stelt dat de financiële hulp die hij kreeg, schulden betreffen die hij moet terugbetalen en zijn familie in Canada hem ook niet kan ondersteunen. Verzoeker benadrukt verder dat hij Engels leerde zonder dat men het niveau objectief kan inschatten en dit weinig hulp kan bieden in een land waar de officiële taal het Grieks is. Hij besluit dat het feit dat hij Griekse documenten kon regelen niet uitsloot dat hij in levensomstandigheden verbleef die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Voorts betoogt verzoeker dat hij door zijn rugpijn bepaalde werkzaamheden niet kon verderzetten. Hij stelt dat hij niet kon voorzien in zijn levensonderhoud met de vergoeding die hij in het zwart ontving en met het geld dat hij moest lenen. Verzoeker repliceert, waar verwerende partij hem zou verwijten onvoldoende moeite te hebben gedaan op het vlak van arbeid, dat zoals reeds aangekaart er in Griekenland geen integratie-programma's zijn en zelfs de dienst sociale integratie geen correcte informatie geeft. Hij stelt dat erkende vluchtelingen namelijk geen begeleiding of informatie krijgen door gebrek aan integratie-programma's.

Met dit betoog in zijn verzoekschrift komt verzoeker evenwel niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen betreffende de door hem ondervonden moeilijkheden in Griekenland en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat op zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins als een dienstig verweer tegen de volgende motieven uit de bestreden beslissing kan worden beschouwd. Inzake zijn pogingen om zijn rechten te doen gelden op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, taallessen en medische zorg, worden in de bestreden beslissing immers volgende terechte en pertinente vaststellingen gedaan:

"[...]

U zei dat u het enerzijds moeilijk vond om een legale job te vinden waarbij u niet werd uitgebuit en dat het anderzijds ook heel moeilijk was om een job te vinden in Griekenland die aangepast was aan uw fysieke gezondheidsproblemen (NPO, p. 7). In dit verband kan al meteen worden opgemerkt dat u erin slaagde om drie verschillende jobs te vinden in Griekenland en u zodoende vier maanden lang werk had. Uw eerste twee jobs waren in een kledingwinkel en in een fabriek respectievelijk. Deze jobs verliet u zelf omdat uw rugpijn u ervan verhinderde om deze jobs verder te zetten en omdat u niet genoeg verdiende voor de uren die u draaide. Uw derde job was echter in een hotel, waar u de was moest doen en hiermee stopte u omdat u genoeg geld had verzameld om naar België te komen. U vermeldde uw rugpijn niet als oorzaak voor het stopzetten van deze job (NPO, p. 5 & 7). De jobs die u had, vond u ofwel via kennissen, ofwel doordat u zelf werkgevers contacteerde en één van hen huurde u in (NPO, p. 6 & 8). U hoorde ook van andere manieren om naar een job te zoeken, maar u vond dit te ingewikkeld. U vernam ook dat andere mensen die wel alles in het werk zetten om een job te vinden nog altijd geen job vonden en dit ontmoedigde u om dezelfde stappen te ondernemen. U zei ook dat er in Griekenland wel fysiek minder zware jobs waren die u kon doen met uw

rugproblemen, doch dat deze eerder naar de Griekse burgers gingen (NPO, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zelf onvoldoende moeite hebt gedaan om zo'n jobs te vinden. Verder had u ook wel financiële middelen toen u in Griekenland was. Zo kon u uw reis naar België en andere zaken betalen met het geld dat u verdiende via uw jobs en voor het overige kon u uzelf onderhouden in Griekenland met financiële hulp van uw Palestijnse kennissen in Griekenland en uw vader (NPO, p. 5 & 7). U heeft ook nooit hulp proberen inroepen vanwege de Griekse overheid. U ging wel naar hulporganisaties en alhoewel u zei dat ze u niet echt hielpen, kon u via deze organisaties wel een aantal keren aanspraak maken op gratis voedsel. U contacteerde deze organisaties om extra hulp te krijgen en ze antwoordden dat ze zo snel mogelijk contact gingen opnemen met u. Dit bleef echter uit. Er dient evenwel ook te worden opgemerkt dat u ook zelf niet meer probeerde om nog contact op te nemen met hen en dat u ook niet wist naar welke andere organisaties u nog moest sturen (NPO, p. 8). Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonst.

[...]

Nadat u uw positieve beslissing ontving en het opvangcentrum van Kos moest verlaten, verbleef u één dag op straat naast de kerk in Athene vooraleer u een gedeelde woning vond. Hier verbleef u anderhalve maand of twee maanden, doch u moest deze woning delen met heel veel andere mensen. U verhuisde dan naar een andere gedeelde woning die u moest delen met vier andere mensen en daar verbleef u vier of vijf maanden. Daarna kon u ook nog twee maanden gratis verblijven bij een vriend van u, maar u voelde zich daar als ongewenste gast. De laatste periode in Griekenland verbleef u op het eiland waar u werkte en daar verbleef u in een klein huis/container voorzien door uw werkgever. Ook daar vond u de levensomstandigheden niet naar wens (NPO, p. 6-8). U probeerde wel een andere woning te vinden, maar dit was niet mogelijk omdat veel verhuurders vanuit racistische overwegingen niet wouden verhuren aan u (NPO, p. 8). In het algemeen kan worden opgemerkt dat hoewel niet ontkend wordt dat uw situatie in Griekenland mogelijk moeilijker was dan deze in België, evenwel niet kan geconcludeerd worden dat u op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, waardoor u in een toestand die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM verkeerde.

[...]

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit de concrete vaststellingen dat u een jaar aan de universiteit in Turkije studeerde en hiervoor meermaals van Palestina naar Turkije moest reizen, u in België al enkele jobs heeft gevonden (NPO, p. 4), u ook in Griekenland drie jobs vond, u in Griekenland kon rekenen op uw netwerk en uw familie in Canada om u financiële bijstand te verlenen (NPO, p. 5 & 7), u in Griekenland samen met uw broer was die u ook veel hulp verleende (NPO, p. 5), u erin bent geslaagd om Engels te leren in Palestina en Turkije, u relatief makkelijk van Palestina naar Griekenland kon reizen met een smokkelaar, u meerdere verblijfplaatsen vond in Griekenland (NPO, p. 6), u uw Griekse verblijfsdocumenten in orde kon brengen met de hulp van een advocaat, u ook relatief makkelijk naar België kon reizen (NPO, p. 7), u contact kon opnemen met diverse hulporganisaties in Griekenland (NPO, p. 8) en u ook een AFM en AMKA regelde in Griekenland (NPO, p. 9). Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. Dat u in Griekenland problemen had bij het vinden van een woning, werk of bijstand heeft niets met zelfredzaamheid te maken."

Verzoeker brengt met het volharden in zijn verklaringen geen concrete elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten. Immers wijst de Raad erop dat hoewel verzoeker betoogt bepaalde werkzaamheden te hebben moeten staken omwille van zijn rugpijn, hij evenwel in staat was in Griekenland drie jobs te vinden en hij in België eveneens werkzaam was. Overigens blijkt uit zijn verklaringen dat hij stopte met zijn werk in de chocoladefabriek in België omdat hij vrije tijd vroeg om naar het interview te komen en dat hij wacht tot ze hem opnieuw contacteren (NPO, p. 4). Dat hij moest stoppen omwille van zijn rugpijn, blijkt hier niet uit. De Raad herinnert tevens aan wat reeds hierboven werd vastgesteld: *"U zei ook dat uw rugproblemen wel een impact hebben op uw arbeidsgeschiktheid, doch dat er ook wel jobs zijn die u wel kan doen met uw rug. Uw rugpijn is chronisch, maar bij sommige jobs doet uw rug minder pijn dan anders (NPO, p. 4). De documenten laten ook niet toe om te concluderen dat uw pathologie dermate ernstig is dat het zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn. U zei ook zelf dat de dokter in België had gezegd dat u geen nood heeft aan een operatie en dat u zich kan behelpen met medicatie (NPO, p. 4-5)."* Zoals eerder vermeld, ligt er geen attest van (gedeeltelijke) arbeidsongeschiktheid, noch een invaliditeitsattest voor. Daarnaast stipt de Raad aan dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt ter staving van zijn ponering dat zijn familie in Canada hem niet meer kan ondersteunen, waardoor dit blote bewering betreft en geenszins zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker in Griekenland niet meer over financiële steun zou kunnen beschikken. Dit doet overigens geen afbreuk aan de terechte bevinding dat uit verzoekers levensloop, verklaringen en gedragingen afdoende blijkt dat hij voldoende autonoom en zelfredzaam is om bij een terugkeer naar Griekenland in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoeker kan met het volharden in zijn verklaringen geen oprechte intentie laten blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen en de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, brengt hij geen concrete elementen bij die deze weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker wijst tevens op de taalbarrière, maar heeft schijnbaar geen enkele actie ondernomen om zich de Griekse taal eigen te maken. Verzoeker werpt op dat er hiertoe geen mogelijkheden zijn, maar uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er in Griekenland verschillende overheidsinstellingen en hulporganisaties aanwezig zijn die vluchtelingen bijstand verlenen voor taalonderwijs. Zo verstrekt het HELIOS +-programma onder meer integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en bestaan er verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15). Zo stipt de Raad aan dat uit de landeninformatie blijkt dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratie-programma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere de IOM) en ngo's en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 42-46), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, *"Country Report Greece. Update 2024"*, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Hoewel de vraag naar taalonderwijs in Griekenland voor anderstaligen het aanbod overstijgt, bestaan er daarnaast verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van NGO's en IGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Daarnaast weerhoudt niets verzoeker ervan om op individuele basis Grieks te leren. Er blijkt niet dat verzoeker op zoek ging naar alternatieve of gratis mogelijkheden om de taal te leren.

Los daarvan, het niet machtig zijn van de Griekse taal, doet niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, denk maar aan de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt. Zoals hoger reeds werd overwogen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van gezondheidsproblemen hiertoe minder mogelijkheden zal hebben en zal worden belemmerd in zijn zoektocht naar werk.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij omwille van de belemmeringen in het Griekse systeem niet in staat was om de nodige inspanningen te leveren om er zijn leven op te bouwen. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid kenbaar die hem zou verhinderen de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen. Dat er in Griekenland sprake is van verschillende belemmeringen en obstakels die het uitoefenen van deze rechten kunnen bemoeilijken, werd hiervoor eveneens reeds vastgesteld, maar tevens werd vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker, wiens ADET nog geldig is tot 11 oktober 2026, individuele omstandigheden dient aan te tonen waaruit blijkt dat hij ingeval van terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing en wat hierboven wordt besproken, blijkt evenwel dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft. In wezen komt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van, citeren van en volharden in zijn eerdere verklaringen betreffende de door hem ondervonden moeilijkheden in Griekenland en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat op zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing kan worden beschouwd. Hij stelt immers enkel opnieuw dat hij in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen en dat hij hiervoor geen hulp van de Griekse autoriteiten zal kunnen krijgen, waarmee hij slechts volhardt in zijn eerdere beweringen en de voormelde motieven uit de bestreden beslissing tegenspreekt, zonder in concreto en overtuigend te duiden waarom deze motieven volgens hem niet draagkrachtig zijn. Hij verwijst hierbij immers slechts naar louter algemene informatie – die in de voorgaande analyse uitgebreid werd meegenomen – die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en die, gezien voorgaande analyse, op zich niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde bewering, dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, alsnog concreet aan te tonen.

Verzoeker maakt met bovenstaande bijgevolg niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband aan verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet op zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn

persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen worden geconfronteerd, maar dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

De verwijzing in zijn verzoekschrift naar landeninformatie omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig aangezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds beschikt over een Griekse verblijfsvergunning die nog ruimschoots geldig is.

5.14. Waar verzoeker nog verklaarde dat hij zich in Griekenland niet veilig voelde en hij betoogde dat hij ook veel racisme ervaarde, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij hierdoor in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De commissaris-generaal stelt terdege het volgende vast:

“Op vlak van het racisme, zei u dat het voor u als Arabier moeilijk was om een woning te kunnen huren, dat sommige werkgevers u als Palestijn niet wouden inhuren en dat u ook aanvoelde dat het moeilijk was voor u om geholpen te worden in de ziekenhuizen omwille van racisme (NPO, p. 8 & 10). Hierboven werd reeds geoordeeld dat het eventueel racisme dat u heeft ervaren in Griekenland niet van dien aard was dat u niet in staat zou zijn geweest om te voorzien in uw meest elementaire behoeften (zie supra). U zei ook dat u twee keer werd gecontroleerd door de Griekse autoriteiten, terwijl u niks verkeerd had gedaan. U gaf echter ook aan dat er buiten deze controle niks anders gebeurde en dat de autoriteiten gewoonweg op zoek waren naar andere mensen (NPO, p. 10). Bijgevolg zijn deze incidenten geenszins ernstig genoeg om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden gezien. Op vlak van uw gevoel van onveiligheid, zei u dat er vaak protesten waren in Griekenland en dat daarbij geweld werd gebruikt, alsook dat u soms schoten hoorde en dat de wegen in Athene soms geblokkeerd waren (NPO, p. 10). U maakt echter géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande terechtte bevindingen tot de zijne. Immers brengt verzoeker geenszins concrete elementen bij die kunnen staven dat het gevoel van onveiligheid en racisme in Griekenland kan worden beschouwd als een vervolging, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad merkt verder nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet, quod non in casu.

5.15. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

5.16. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij

vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, aangezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

5.17. Zoals reeds hoger aangestipt, volstaat verzoekers loutere verwijzing naar algemene landen-rapporten, waarin wordt verwezen naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor statushouders in Griekenland, niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweeg-brengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Waar verzoeker onder verwijzing naar algemene landeninformatie nog stelt dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont hij niet in concreto aan dat hij zal terechtkomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale

gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Griekenland zou ondervinden gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*.

Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet in concreto aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

5.18. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend.

5.19. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.20. Daar verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan deze verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever niet dienstig.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld ten aanzien van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk blijkt omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet daarom niet dienstig worden aangevoerd. De verwijzing naar de situatie in Palestina is in casu bijgevolg niet dienstig voor de beoordeling van het beschermingsverzoek. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar hij internationale bescherming geniet, zijnde Griekenland.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn volledig asieldossier dient te worden opgevraagd bij de bevoegde Griekse autoriteiten. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

5.21. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt.

De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak, arresten van de Nederlandse Raad van State en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar een brief opgesteld door verschillende vertegenwoordigers van Griekse organisaties die dateert van 19 november 2025, kan hij evenmin afbreuk aan de bevindingen in de bestreden beslissing. De door verzoeker aangevoerde kritiek op de COI Focus GRECE "*Aide aux migrants*" van juli 2025, doet geen afbreuk aan de gedane analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten. De Raad herhaalt hierbij dat hij voormeld rapport niet heeft betrokken in zijn besluitvorming.

5.22. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.23. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.24. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO